

Улюблена січнева забава

– Дай мені! Це МІЙ! – кажу я Ерленд, простягаючи до неї руку в рукавичці. – Я перша сказала, що всі сині – мої! Віддавай!

– Але, Удо, я ж його знайшла! – пхикає Ерленд. – Я теж хочу мати блакитні світелка на своїй ялинці.

Ерленд впирається, не хоче віддавати блакитний ферверковий ковпачок. Блакитні найрідкісніші й найгарніші. УСІ такі хочуть. Але я перша сказала, то й право першості за мною!

– О'кей, Ерленд! А якщо укладемо угоду? – пропоную я. (Іноді достатньо лише тупнути ногою й показати малій, хто тут господар. Я ж таки старша! І мудріша. І це Я хочу мати блакитні ковпачки. І на тому крапка!)

– Яку? – недовіжливо запитує Ерленд.

– Мені – блакитні, а тобі – усі жовті, які лиш пощастить знайти, – усміхаюся. – Добре?

– Не-є-є, жовтих не буває-є! – вигукує Ерленд.

– Та-а-ак, з'явилися лише цього року, а вони такі гарніюні! – переконую я. – І всі будуть твої, якщо відступиш мені блакитні. Згода?

– Якщо вони такі супер-пупер, то чого їх собі не забираєш? – опирається Ерленд.

– Хочу, щоб і ти тішилася. Заборонено чи що? Ти ж моя менша сестричка!

Ерленд довго думає. Я чекаю, затамувавши подих. Щосили нудко-солодко всміхаюся до неї. Чую, як Гелле здушено хихоче віддалік на горбику.

– Згода! – нарешті погоджується Ерленд.

Вона наче задоволена й трішки збентежена. Таки рада... (P.S.: навряд чи буде така радісінька до вечора. Бо сестричка мала рацію, жовтих ковпачків не буває. Та це вже її проблема!!!)

– Дай мені ковпачок! – приступаю я ближче.

Я хочу отримати свій блакитний ковпачок від феєрверка негайно, *вже*. Та раптом Ерленд завагалася, ніби передумала. Вона зиркає на Гелле, яка стоїть вище на горбику й намагається втримати на личку серйозну міну.

– ЛОВИ! – вигукує Ерленд і жбурляє ковпачок у мене.

Він поцілює мені в плече й падає у сніг. (Не те щоб мені стало боляче, але ж яка СКУПИНДРА! Вона зумисне так зробила!)

– Дякую, дурна малявко! – кажу я, підбираючи ковпачок зі снігу.

А тоді піднімаю його до неба, милуюся своїм гарнющіньким, блакитним вершечком від феєрверка, перш ніж покласти в кишеню до решти знахідок. Ерленд щосили копає ногою скрижанілий шматок снігу, аж той фуркотить униз дорогою, і знову береться до пошуків.

– Лайно! – бурчить вона стиха, відвертаючись від мене.

– Що ти сказала, НЕНДЗО МАЛА?! – верещу я і вже готова кинутися на зухвалу сестрицю, аж тут нас кличе Гелле:

– Агов! Ходіть-но сюди!

Ми з Ерленд наввипередки біжимо до неї, подивитися, у чому там річ.

Гелле знайшла силу-силенну ковпачків з-під феєрверків! І це, по суті, останньої миті, бо з неба враз почала густо сипати мокра сніжениця, тож ми побігли до нас додому. Тепер нескоро знайдеш нові ковпачки, доведеться чекати, доки сніг знову трохи розтане. Та дарма, утрьох ми знайшли так багато, що можна одягнути ковпачки на кожнісіньку лампочку гірлянди на наших міні-ялинках – моїй, Ерлендовій та Геллеві. Навіть зайві zostалися...

Моя ялинка світилася синьо-синьо, ялинка Гелле – червоно, а ялинка Ерленд – зелено. (Ерленд ми сказали, мовляв, нам НЕВИМОВНО шкода, що не трапилося жодного жовтого ковпачка, але всі, які лиш знайдемо, коли розтане сніг, віддамо їй! Та вона й зеленими тішилася).

Ялинка Ерленд була, власне, навіть гарнішою за мою. Я запитала, чи не поміняється вона кольо-

ром, але сестричка не захотіла. Ну, вона ще пожалкує, я їй так і сказала, бо, як не верти, блакитні світелка таки гарніші, аніж зелені. Кажу: це твій останній шанс, згодом захочеш, а я НІЗАЩО не поміняюся! Тепер або ніколи! Мала ж уперлася на своєму, мовляв, її усе влаштовує, мінятися не буде, хай би хоч як я переконувала.

Поганка! Мантелєпа! Рьова-корова! Я кажу їй, що наступного року я збиратиму зелені ковпачки і навіть записала це до свого щоденника – з датою! – як доказ, що право першості за мною. О-о-о-о, яка ця Ерленд несусвітна недотепа й дїтвак!

НОВИНА

Сьогодні неділя, вечір напередодні першого шкільного дня у новому році. Коли ми з Ерленд зійшли вниз на вечерю, мама з татом вже сиділи за столом. Сиділи й мовчали. Ніби нічого надзвичайного, але відчуття було якесь дивне. Ніби щось лихе трапилось. Я зупинилася посеред кухні, не зводячи з них очей.

– Тато втратив роботу, – мовила мама, прикривши своєю долонею татову руку.

– Га-а? – не втрималася я.

– Yess! Станеш тепер поліцейським! – верескнула Ерленд і забігала кухнею, вдаючи, ніби в обох руках тримає револьвери. – Гроші або життя! – горланила вона, «відстрілюючи» по всіх кутках удаваних негідників та злочинців. (Як на неї глянути, то кухня мала б бути ними напхом напхана, та й набої давно вже б мушили скінчитися!)

– *Гроші або життя?* Так кажуть злодії, дурчику! – намагалася я привести малу до тями.

– Не називай свою сестру дурною, Удо! – суворо озвалася мама.

– Поліція не каже: гроші або життя! – стояла я на своєму. – Ерленд така дурна!

– Не називай сестричку Ерлендом, Удо, і дурною теж не називай!

Я усе ще стояла посеред кухні.